

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Bona Volvntas Optimæ Consentiens. Seu De Sequendo In Omnibus Ductu Providentiæ Diviniæ

Foullon, Jean E.

Leodii, 1657

V. Ostenditur in exemplis.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-54992](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-54992)

pectus comparatione assiduâ vulnerabat: angor, pudor, metus, tædium vitæ, desperatio meliorum, miseri juvenis viscera perpetuò laniabant. Ut tot malis mederetur Chrysofostomus, ponit primùm, à Providentia Dei accidere omnia: deinde, nisi ejus permissu dæmoni tantum non licuisse, cui ne in porcos quidem quidquam Christi injussu licuerit: tertio, mores esse Dei, ut, bonis exercendis, calamitates vel ultrò immittat ipse, vel ab aliis sinat inferri: quarto, ex ipsius Stagirii malo bona multa elici, quòd minùs sit dissolutus, quòd aliis exemplo præeat, quòd in humili modestia se contineat: denique, quod caput est, id malum, qualecumque sit, profectum à bono, & ad bonum finem, adeoque adorandam ex imis visceribus, & amandam, quantum fieri potest, divinam Providentiam.

v. Proponi solent pro exemplis, *Ostenditur in exemplis.* digito Dei descriptis, Job & Tobias. Hic per causas necessarias amisso visu, *Non est tamen contristatus, quòd plaga cecitatis acciderit ei,*

D 6.

sed

sed immobilis in Dei timore permansit. Ille rebus omnibus dæmonis invidiâ, per causas partim necessarias, partim liberas, spoliatus nunquam dixit, *Deus dedit, diabolus abstulit*: Sed constanter iteravit, *Dominus dedit, Dominus abstulit, sit nomen Domini benedictum*: ut advertit D. Gregorius libro 2. Moral. cap. 12. Alter D. Gregorius libro de Gloria Confessorum c. 24. illustre aliud exemplum profert in D. Monegunde. Dederat ei Deus filias duas formæ exquisitæ, & amabilis indolis. Mater, & filias, & speciosissimas, & pulchrè moratas, amabat unicè: iis curandis, educâdis, ornandis, producendis, studium & horas impendebat. Displicuit Deo sollicitudo nimia, & virtuti noxia. Velut bonæ segeti onerosas steriles plantas eradicari voluit: &, quia difficile erat nisi materia ipsa tolleretur, filiabus vitam auferre statuit, ut & ipsis meliorem daret, & matri sanctiorem. Utamque morbus invadit, simul mœror ingens pectus maternum, auctus in immensum postquam vis mali, elusâ medicorum arte, ægras ad extrema.

trema deduxit, & matrem ad tristia funera. Quis illam hoc articulo flere vetuerit? Quis gemitum ex imo ducere? Quis pullis ædes vestire, vultui tenebras inducere, ut animi sui noctem indicet, utroque lumine amisso? Ista maximè agentem, & naturæ jura solventem, subiit Christiana & sancta cogitatio. Ecquidnam agimus? Fleamus filias: amissas utique, & eò perfectas, unde redituræ huc non sunt. Irrecuperabilis jactura est, & ipsarum, & doloris mei, qui sine spe fructûs impenditur. Quid autem doleo? Quod Deus voluit: quod bonus fecit. Benè ergo voluit, & bonum fecit, qui nec voluntate falli potest, nec facto errare. Abstulit meas, inò repetiit suas. Præscidit vitam, quam dederat: evocavit animas, quas miserat: liberavit, quas incluserat: innoxias adhuc, & peccare nescias, aut graviorum saltem noxarum puras, eripuit occasionibus peccandi. Quàm multis longa vita æternæ mortis fuit initium? Quidquid ejus rei sit: certè filias meas mori Deus voluit, & bonus voluit, &

benè voluit: & mala sibi ac mihi malè
velim, nisi optimæ voluntatis sapientissi-
mæque rationis decretis acquiescam.
Dixit sapienter, fecit fortiter. Exteris
lacrymis, præfocato dolore, in unam
Dei voluntatem intenta, vale longum cu-
ris familiaribus fecit, quarum causas ami-
serat: cum ancillula unica se inclusit: re-
liquum vitæ sanctè egit, & sanctè mortua
filias accepit, & ab ipsis recepta est eo
loco, ubi sola Dei voluntas regnat, &
voluntates omnes Beatorum æternâ tran-
quillitate continet.

VI. *Difficulter
Deus adspi-
citur, ubi
malitia hu-
mana inter-
venit.* Non difficile equidem, ais, ubi
malitia hominum nulla inter-
venit, Deo statuenti acquies-
cere. At ubi peccata partes
suas agunt, ubi nequitia inter-
currit, hoc opus hic labor est. Inimici
capitalis odia malum mihi creavêre: riva-
lis injusti ambitio inquieta me de gradu
deturbavit: invidia lividi æqualis speratam
dignitatem de manibus meis extorsit:
avaritia vicini lites mihi de finibus fecit:
negligentiâ famuli amissæ sunt segetes,
arsere.